

Lisa Jewell

Niets is waar

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Wankelend loopt hij de koelte van de airconditioners in de foyer van het hotel uit, de stomend witte hitte van de nacht in. Hij ontuchttert er niet door maar wordt juist paniekerig en claustrofobisch. Het zweet, dat wel pure alcohol lijkt, breekt hem uit. Zijn rug is meteen kletsnat. Hoe kan het om drie uur 's nachts nog zo warm zijn? En waar is ze? Waar is ze? Hij draait zich om om te zien of het meisje achter hem aan loopt. Door de ruiten van het hotel ziet hij haar onscherp en golvend staan. En dan ziet hij een auto die wil parkeren. Zijn hart gaat minder tekeer. Daar is ze, eindelijk. Gelukkig maar. Deze gruwelijke nacht is bijna over. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes om de auto duidelijk te kunnen zien, op zoek naar de geruststellende glans van haar asblonde haar op de bestuurdersstoel, maar die is er niet. Het raampje zakt langzaam naar beneden en hij deinst wat achteruit.

‘Hè?’ zegt hij tegen de brunette aan het stuur. ‘Wat doe jij nu hier? Waar is mijn vrouw?’

‘Niks aan de hand,’ zegt de vrouw. ‘Ze heeft mij gestuurd. Ze had te veel gedronken en vroeg of ik jou thuis wou brengen. Kom, stap maar in.’

Hij kijkt achterom naar het meisje, ziet dat ze het hotel uit komt en snel de andere kant op loopt met haar handtas stevig tegen zich aan gedrukt.

‘Ik heb water en koffie bij me. Kom, je bent zo weer thuis.’

De hond op haar schoot gromt zacht als hij op de passagiersstoel plaatsneemt.

‘Ik dacht dat je weg was gegaan,’ zegt hij, hannesend met de gordel. ‘Ik dacht dat je weg was.’

De vrouw draait glimlachend de dop van een plastic fles met water en geeft die aan hem.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Dat is zo. Maar ze had me nodig, dus... Maar goed. Drink op. Drink de hele fles leeg.’

Hij zet de fles aan zijn kurkdroge mond en slokt het water naar binnen. Dan doet hij zijn ogen dicht en wacht tot hij thuis is.

DEEL 1

In mei bij Netflix: Hoi, ik ben tegelijk met jou jarig!

Dit is wel even iets anders, van de makers van *The Monster Next Door* en *The Serial Date Swindler*. Dit is een podcast in een documentaire, een soort podumentaire dus. In juni 2019 begon de populaire podcaster Alix Summer, bekend van haar podcastserie *Op-en-top vrouw* over succesvolle vrouwen, aan een eenmalig project dat ze de titel *Hoi, ik ben tegelijk met jou jarig!* gaf. Het gaat over een vrouw uit haar buurt die op dezelfde dag

als zij is geboren. Gaande het project komt Summer veel meer over haar bescheiden buurvrouw te weten dan ze zich ooit had kunnen voorstellen en binnen een paar weken is Summers leven een puinhoop en zijn er twee mensen dood. Het verhaal bezorgt je de koude rillingen en biedt je schokkende flarden van de donkerste hoekjes van het menselijk brein. Je zult blijven kijken totdat je alle afleveringen hebt gezien.

Hoi, ik ben tegelijk met jou jarig!

A NETFLIX ORIGINAL SERIES

Het scherm is zwart. Langzaam wordt duidelijk dat het een opnamestudio is.

De tekst op het scherm luidt:

Opname van Alix Summers podcast, 20 juni 2019

Er is een vrouwenstem te horen: 'Zit je lekker, Josie?'

'Ja hoor, prima.'

'Mooi. Goed, terwijl ik alles klaarzet, kun je me misschien vertellen wat je vanochtend bij het ontbijt hebt gegeten.'

'O, eh...'

'Alleen maar zodat ik de geluidskwaliteit kan beoordelen.'

'Goed. Oké. Nou, ik had geroosterd brood. Twee sneetjes. Een met jam en de andere met pindakaas. En een kop thee. Dat chique spul van Marks & Spencer. Uit zo'n goudkleurig doosje.'

'Met melk?'

'Ja, met melk.'

Het blijft even stil.

De camera laat de lege opnamestudio zien en zoomt in op bepaalde dingen: de lijnen die op de monitor op en neer gaan, een headset, een leeg koffiekopje.

'En, is het zo goed?'

'Ja, het is perfect. We zijn er klaar voor. Ik tel terug van drie naar een en dan stel ik je voor. Oké?'

'Ja, oké.'

'Mooi. Nou, drie, twee, een. Hallo en welkom! Ik ben Alix Summer en ik heb iets heel bijzonders voor...

Het geluid sterft weg en het beeld wordt weer zwart.

De begintitels draaien.

Zaterdag 8 juni 2019

Josie merkt dat haar man zich niet op zijn gemak voelt als ze in de goudkleurige gloed van de gastropub stappen. Ze is hier al heel vaak langsgelopen en heeft steeds gedacht: dat is niks voor ons. Iedereen is veel te jong. De gerechten die buiten op het schoolbord staan geschreven zijn haar onbekend. Wat is een bottarga? Maar dit jaar valt haar verjaardag op een zaterdag en dit jaar heeft ze niet gezegd: *Ach, met wat afhaaleten en een fles wijn ben ik al tevreden*, toen Walter haar vroeg wat ze wilde gaan doen. Dit jaar schoot haar de honingblonde gloed van de Lansdowne te binnen, het geroezemoes, de champagne in ijsemers op de tafeltjes op het terras in de zomer en het feit dat haar oma haar vorige maand wat geld heeft nagelaten. Ze had in de spiegel gekeken en probeerde zichzelf te zien als het soort vrouw dat haar verjaardag in een eetcafé in Queen's Park zou vieren en had gezegd: 'We kunnen een keer uit eten gaan.'

'Goed,' had Walter gezegd. 'Al enig idee waar?'

En ze had gezegd: 'De Lansdowne. Die zit aan Salusbury Road, weet je wel?'

Hij had alleen maar zijn wenkbrauw opgetrokken en gezegd: 'Het is jouw verjaardag, jij mag het zeggen.'

Hij houdt de deur voor haar open en ze loopt naar binnen. Ze staan stil bij een bordje waarop staat: **HIER WACH-**

TEN A.U.B. TOTDAT WIJ U EEN PLAATS AANWIJZEN. Josie kijkt met haar handtas stevig tegen zich aan gedrukt om zich heen naar de gasten die al zitten te eten en te drinken.

‘Fair,’ zegt ze tegen de jongeman die met een klembord op hen afkomt. ‘Josie. We hebben een tafel voor halfacht gereserveerd.’

Hij glimlacht van haar naar Walter en weer terug en zegt: ‘Voor twee, ja?’

Ze worden naar een fijne tafel in een hoek geleid. Walter gaat op de bank zitten en Josie op de fluwelen stoel. Ze krijgen het menu overhandigd, dat op een klembord zit. Ze had thuis het menu al online bekeken zodat ze dingen die ze niet kende kon googelen, en weet al wat ze gaat nemen. En ze bestellen champagne. Het kan haar niet schelen wat Walter ervan vindt.

Haar aandacht wordt getrokken door een luidruchtig gezelschap bij de deur. Een vrouw met een ballon in de hand waar JARIGE PRINSES op staat komt binnenlopen. Ze heeft asblond haar dat dusdanig is geknipt dat het bij elke beweging lijkt te golven. Ze heeft een broek met wijde pijpen aan en een topje dat gemaakt is van twee stukken zwarte stof die met veters aan de zijkant vast zijn gestrikt. Ze heeft een gebruinde huid en een brede glimlach. Een groep bestaande uit mensen van haar leeftijd komt achter haar aan. Eentje uit de groep heeft een boeket vast en een ander een lading chique geschenktasjes.

‘Alix Summer!’ zegt de vrouw met een stem die ver draagt. ‘Tafel voor veertien.’

‘Kijk,’ zegt Walter, en hij geeft haar een zetje. ‘Nog iemand die jarig is.’

Josie knikt afwezig. ‘Ja,’ zegt ze, ‘zo te zien wel.’

De groep loopt achter de ober aan naar een tafel tegenover die van Josie. Josie ziet dat er al drie ijsemers op de

tafel staan, elk met twee flessen gekoelde champagne. Ze gaan met veel kabaal zitten, luidkeels pratend over wie waar zou moeten zitten en in hemelsnaam niet naast hun echtgenoot. De vrouw die Alix Summer heet wijst met die brede glimlach van haar aan waar iedereen plaats moet nemen en de lange man met rood haar die waarschijnlijk haar man is, neemt de ballon van haar over en bindt die aan een stoel. Als ze allemaal zitten worden er een paar flessen champagne ontkurkt en in veertien glazen geschonken. De veertien gasten houden met gebruinde armen, gouden armbanden en spierwitte overhemdsmouwen de glazen op en tikken ze tegen elkaar aan. De mensen die aan de uiteinden zitten staan op en buigen zich over de tafel heen. Ze proosten en zeggen: 'Op Alix! Van harte gefeliciteerd!'

Josie neemt de vrouw op. 'Hoe oud zal ze zijn, denk je?' vraagt ze aan Walter.

'Ik zou het niet weten. Dat is tegenwoordig moeilijk te zien. Begin veertig misschien?'

Josie knikt. Zij is vijfenvieftig geworden en kan dat maar moeilijk geloven. Ooit was ze jong en dacht ze dat vijfenvieftig nog heel ver in de toekomst lag en eigenlijk onmogelijk was. Ze dacht dat vijfenvieftig tot een andere wereld hoorde. Maar het kwam razendsnel dichterbij en het is heel anders dan ze had verwacht. Ze werpt een blik op Walter, op zijn vergane glorie, en vraagt zich af hoe anders het zou zijn als ze hem niet had ontmoet.

Ze was dertien toen ze elkaar leerden kennen. Hij was behoorlijk wat ouder dan zij; eigenlijk een héél stuk ouder. Iedereen was destijds erg geschokt, behalve zij. Getrouwd op haar negentiende, een baby op haar tweeëntwintigste en de tweede op haar vierentwintigste. Het leven denderde voort als een sneltrein. Blijkbaar had ze de top moeten bereiken en daarna langzaam en tevreden aan de andere kant

naar beneden moeten glijden. Maar zij heeft niet de indruk dat er ooit een top was, eerder een kloof van ellende, gevormd door een knoop van angst in haar maag die steeds maar weer omdraaide.

Walter is inmiddels met pensioen. Hij is kaal, hoort slecht, ziet slecht en zijn top op middelbare leeftijd is zo lang geleden en zo weggezakt door de intensiteit van de opvoeding van de kinderen dat ze zich bijna niet meer kan herinneren hoe hij was toen hij haar leeftijd had.

Ze bestelt brood met feta en zongedroogde tomaten, en daarna tonijntagliata ('het woord *tagliata* komt van het werkwoord *tagliare*, dat snijden betekent') met cannellini-bonen en een fles Veuve Clicquot ('het gele label van Veuve Clicquot staat bekend om zijn volle en aromatische smaak'). Ze pakt Walters hand, wrijft met haar duim over de levervlekken en vraagt: 'Gaat het?'

'Ja, natuurlijk, het gaat prima.'

'Wat vind je ervan?'

'Ja... Het is... Ja, het is een prima restaurant. Heel leuk.'

Josie straalt. 'Mooi,' zegt ze. 'Daar ben ik blij om.'

Ze heft haar glas champagne en steekt het uit naar Walter. Hij tikt er met zijn glas tegenaan en zegt: 'Gefeliciteerd.'

Josie blijft glimlachen terwijl ze Alix Summer opneemt met haar grote vriendengroep en haar roodharige man die zijn arm op de rugleuning van haar stoel heeft gelegd. Er worden grote schalen met vlees en brood op hun tafel gezet alsof ze uit de lucht zijn getoverd. Ze zijn aanwezig, luidruchtig, de hele ruimte is gevuld met hun stemmen, hun armen, hun handen en hun gesprekken. Ze stralen een bruisend, kolkend, bedwelmend noorderlicht uit dat aangeeft dat ze irritant genoeg zeer bevoorrecht zijn. En daar middenin bevindt zich Alix Summer, met haar brede glimlach, haar grote tanden, haar haar dat het licht vangt, haar

eenvoudige gouden ketting met een hangertje dat bij elke beweging over haar glanzende sleutelbeenderen schuift.

‘Ik vraag me af of ze echt vandaag jarig is,’ mijmert ze.

‘Het zou kunnen,’ zegt Walter. ‘Maar het is natuurlijk wel zaterdag, dus wie weet.’

Josies hand gaat naar de ketting die ze al vanaf haar dertigste draagt. Walter had haar die dat jaar voor haar verjaardag gegeven. Ze zit eraan te denken om er een hangertje bij te kopen, iets glanzends.

Op dat moment schuift Walter een klein cadeautje over de tafel naar haar toe. ‘Het stelt niks voor. Je hebt dan wel gezegd dat je niks hoefde, maar daar geloofde ik niks van.’ Hij grijnst naar haar en ze glimlacht terug. Ze maakt het presentje open en het blijkt een flesje Ted Baker-parfum te zijn.

‘Ha, heerlijk,’ zegt ze. ‘Heel erg bedankt.’ Ze buigt zich naar Walter toe en kust hem zachtjes op zijn wang.

Aan de tafel tegenover hen opent Alix Summer de geschenktasjes en verjaardagskaarten en roept ze haar vrienden en familieleden een bedankje toe. Ze legt een kaart op de tafel en Josie ziet dat het getal vijfenveertig erop afgedrukt staat. Ze stoot Walter aan. ‘Kijk,’ zegt ze. ‘Vijfenveertig. We zijn op precies dezelfde datum jarig.’

Zodra ze het heeft gezegd, ervaart Josie het knagende gevoel van rouw dat ze bijna haar hele leven al heeft. Ze heeft nooit kunnen ontdekken waar dat gevoel vandaan kwam, ze heeft nooit geweten wat het betekende. Maar nu weet ze dat wel.

Het betekent dat ze niet klopt, dat alles, letterlijk alles, aan haar niet klopt en dat ze nog maar heel weinig tijd heeft om dat recht te zetten.

Ze ziet dat Alix gaat staan en naar het toilet loopt. Ze springt snel overeind en zegt: ‘Ik ga even naar de wc.’

Walter kijkt verbaasd op van zijn meloen met parmaham, maar zegt niks.

Even later is de reflectie van Josie en Alix naast elkaar in de spiegel boven de wasbakken zichtbaar.

‘Hoi!’ zegt Josie, haar stem een stukje hoger dan de bedoeling is. ‘Ik ben tegelijk met jou jarig!’

‘O!’ zegt Alix, meteen hartelijk en open. ‘Jij bent dus ook vandaag jarig?’

‘Ja, ik ben vijfenveertig geworden!’

‘Jee,’ zegt Alix. ‘Ik ook. Gefeliciteerd!’

‘Ja, jij ook!’

‘Hoe laat ben jij geboren?’

‘Gut,’ zegt Josie, ‘dat zou ik niet weten.’

‘Ik ook niet.’

‘Ben je hier in de buurt geboren?’

‘Ja, in het St.-Mary. En jij?’

Josies hart slaat een slag over. ‘Ik ook!’

‘Wauw,’ zegt Alix. ‘Het is gewoon eng.’

Alix pakt de hanger om haar nek en Josie ziet dat het een gouden hommel is. Ze wil net nog iets anders zeggen over hoe toevallig het allemaal is als een van Alix’ vriendinnen het toilet binnenkomt.

‘Ha, daar ben je!’ zegt de vriendin. Ze heeft een verschoten spijkerbroek in jarenzeventigstijl aan, met een offshouder topje en enorme oorringen.

‘Zij is vandaag ook jarig, Zoe! Dit is mijn grote zus Zoe.’

Josie glimlacht naar Zoe en zegt: ‘Geboren op dezelfde dag en in hetzelfde ziekenhuis.’

‘Wauw! Waanzinnig,’ zegt Zoe.

Dan kletsen Zoe en Alix door, maar niet meer over het grote toeval en Josie beseft meteen dat het voorbij is, dat bijzondere moment van verbinding. Het was maar vluchtig en onbelangrijk voor Alix, maar om een of andere reden is

het wel belangrijk en betekenisvol voor Josie. Ze wil het het liefst weer tot leven wekken, maar dat kan ze niet. Ze moet terug naar haar man en het brood en Alix overlaten aan haar vriendinnen en haar feestje. Ze zegt zachtjes ‘Tot ziens’ als ze weggaat. Alix kijkt haar stralend aan en zegt: ‘Nog een fijne verjaardag!’

‘Jij ook!’ zegt Josie.

Maar Alix hoort het niet.

1.00 uur

Alix’ hoofd tolt. Glaasjes tequila rond middernacht. Te veel glaasjes. Nathan schenkt zichzelf een whisky in en door de lucht gaat Alix’ hoofd zelfs nog sneller draaien. Het is stil in huis. Soms, als ze een drukke energieke oppas hebben, zijn de kinderen nog op als ze thuiskomen en zijn ze rusteloos en ergerlijk wakker. Soms staat de tv keihard aan. Maar vanavond niet. De oppas van in de vijftig met haar zachte stem is een halfuur geleden vertrokken en het huis is opgeruimd, de vaatwasser staat aan en de kat komt doelbewust naar de lange bank lopen waar Alix zit. Ze is al aan het spinnen nog voordat Alix haar zelfs maar aanraakt.

‘Die vrouw,’ roept ze naar Nathan, terwijl ze voorzichtig het pootje van de kat van haar broek losmaakt, ‘die maar bleef kijken. Ze kwam het toilet binnen en toen bleek dat ze vandaag ook vijfenveertig is geworden. Daarom zat ze zo te kijken.’

‘Ha,’ zegt Nathan, ‘jullie zijn dus tegelijk jarig.’

‘En ze is ook in het St.-Mary geboren. Grappig, want ik heb altijd geloofd dat ik er eentje van een tweeling was. Ik heb me altijd afgevraagd of mijn moeder de andere in het ziekenhuis heeft achtergelaten. Misschien was zij het wel.’

Nathan laat zich naast haar op de bank zakken en draait de whisky om het ijsklontje in het glas, het is zo'n groot cilindervormig geval dat hij van mineraalwater maakt. 'Zij?' zegt hij laatdunkend. 'Dat lijkt me hoogstonswaarschijnlijk.'

'Hoe dat zo?'

'Nou, jij bent beeldschoon en zij...'

'Nou?' Alix is ietwat verontwaardigd. Ze vindt het fijn dat Nathan haar als beeldschoon omschrijft, maar zou graag zien dat Nathan vrouwen die op een wat minder gangbare manier mooi zijn ook kon waarderen. Dan zou hij wat minder oppervlakkig en wat minder vrouwonvriendelijk overkomen. Het geeft haar soms het gevoel dat ze hem niet echt mag. 'Ik vond haar erg knap. Bruine ogen die wel zwart lijken. Dat mooie golvende haar. Maar goed, het is toch vreemd, dat er twee mensen op dezelfde plek en op dezelfde tijd zijn geboren.'

'Niet echt. Er zijn die dag waarschijnlijk nog wel tien andere kinderen in het St.-Mary geboren. Misschien nog wel meer ook.'

'Maar dat ik dan een van hen ontmoet, en nog wel op mijn verjaardag.'

De kat ligt inmiddels op haar schoot. Ze streelt de vacht om haar nekje en doet haar ogen dicht. De kamer tolt weer. Ze doet haar ogen open, laat de kat van haar schoot glijden en rent naar het toilet op de gang, waar ze heftig overgeeft.

Zondag 9 juni

Josie schiet plotseling wakker uit een ondiepe droom. De droom ligt zo dicht aan het oppervlak van haar bewustzijn dat ze hem bijna kan besturen. Ze is in de Lansdowne. Alix Summer is er ook en zij roept dat ze bij haar aan tafel moet komen zitten. Op de tafel staan enorme schalen met fruit. Haar vrienden gaan weg, het restaurant is verlaten. Alix en Josie zitten tegenover elkaar en Alix zegt: 'Ik heb je nodig.' Op dat moment wordt Josie wakker.

Door de bussen.

Ze wordt altijd wakker door de bussen.

Ze wonen bij een bushalte aan een drukke, smerige straat precies op de grens tussen Kilburn en Paddington. De grote victoriaanse panden aan deze straat werden, volgens een website over de plaatselijke geschiedenis, in 1876 voor rijke koopmannen gebouwd. Ooit leidde de weg naar een kuuroord in Kilburn Priory en reden er koetsen ratelend langs, vergezeld van het geklepper van de hoefijzers van de paarden. Nu is elk groot huis in slecht gerenoveerde appartementen gesplitst en hebben de gestucte buitenmuren de kleur van oude kranten door de eindeloze stroom verkeer die er pal langs voert. En de bussen natuurlijk. Er rijden er drie op deze route en om de paar minuten komt er wel een-tje langs of stopt bij de halte. Het gesis van de remmen als

de bus tot stilstand komt is zo luid dat de hond zich soms in een hoekje verschuilt.

Josie kijkt hoe laat het is: twaalf over acht. Ze trekt de zware gordijnen van spijkerstof open en kijkt naar de straat. Er zit nog geen meter afstand tussen haar en de mensen in de bus, die helemaal niet doorhebben dat een vrouw hen vanuit haar slaapkamerraam bespiedt. De hond komt bij haar zitten en ze pakt zijn kopje beet. ‘Goedemorgen, Fred.’

Ze heeft een lichte kater. Gisteravond heeft ze een halve fles champagne gedronken en daarna nog een sambuca. Josie drinkt anders nooit zoveel. Ze gaat naar de zitkamer, waar Walter aan de eetkamertafel voor het raam naar buiten zit te kijken.

‘Goedemorgen,’ zegt hij en hij glimlacht even naar haar voordat hij zijn aandacht weer op het computerscherm richt.

‘Morgen,’ zegt ze, onderweg naar de keuken. ‘Heb je de hond gevoerd?’

‘Jazeker. En ik heb hem ook uitgelaten.’

‘Dank je wel,’ zegt ze hartelijk. Fred is haar hond. Walter wilde helemaal geen hond en al zeker geen schoothondje als Fred, een *pomchi*. Hij is haar verantwoordelijkheid, en als Walter haar weleens met hem helpt, is ze daar altijd blij om.

Ze roostert een boterham, zet thee en gaat zitten op het bankje in de hoek van de kamer. Als ze haar telefoon aanzet, ziet ze dat ze de vorige avond Alix Summers telefoonnummer heeft gegoogeld. Daarom zal ze wel over haar hebben gedroomd.

Alix Summer blijkt een redelijk bekende podcaster en journalist te zijn. Ze heeft achtduizend volgers op Instagram en net zoveel op Twitter. In haar biografie staat: *Moe-der, journalist, feminist, beroepsbemoelial en nieuwsgierig*

aagje, echte yogafanaticus, houdt van Queen's Park. Er staat een link bij naar haar podcastkanaal dat *Op-en-top vrouw* heet en waarin ze succesvolle vrouwen interviewt over een succesvolle vrouw zijn. Josie kent een paar van die vrouwen: een acteur, een nieuwslezer en een sportvrouw.

Ze beluistert er een met een vrouw genaamd Mari le Jeune die een internationaal make-upmerk heeft. Alix introduceert haar op een fluweelzachte toon en Josie snapt heel goed waarom ze voor deze carrière heeft gekozen.

‘Waar luister je naar?’ vraagt Walter.

‘Naar een podcast. Van die vrouw, Alix, die ik gisteren in de gastropub heb ontmoet. Die tegelijk met mij jarig is. Dat is haar werk,’ antwoordt ze.

Ze luistert nog een tijdje. De vrouw, die Mari heet, heeft het over haar huwelijk op jonge leeftijd met een man die haar domineerde. ‘Hij had zeggenschap over alles wat ik deed. Over wat ik at, droeg. Hij zette mijn kinderen tegen me op. Hij zette mijn vrienden tegen me op. Ik had zo’n beperkt leventje, alsof hij bezig was alles van mij eruit te halen. En toen kwam hij in 2005 geheel onverwacht te overlijden. Het was net alsof ik een tweede kans kreeg. Ik ontdekte dat er, tijdens die vreselijke jaren met mijn man, toen ik dacht dat ik helemaal alleen was, een heleboel mensen op de achtergrond op me wachtten totdat ik weer naar hen terug zou keren. Zij waren er al die tijd geweest. Ze trokken me overeind en namen me met hen mee.’

Dan zegt Alix weer wat: ‘En als je man, en ik hoop niet dat dit erg hard of gevoelloos overkomt, maar als hij niet op jonge leeftijd was overleden, wat zou er dan van jou zijn geworden? Zou je dan op dit punt zijn beland? Geloof je dat je jouw succes, alles wat je hebt bereikt, aan het lot te danken hebt? Of geloof je dat je, enkel door de tragische dood van je man, dit pad in kon slaan?’

‘Dat is een goede vraag en daar sta ik ook vaak bij stil. Ik was zesendertig toen mijn man overleed. Op het moment dat hij ziek werd was ik nog lang niet sterk genoeg om bij hem weg te gaan. Ik was onbewust aan het wachten tot de kinderen ouder waren. Maar ik had al zoveel jaar gedroomd over wat ik wou gaan doen als ik inderdaad bij hem weg zou gaan, dat ik mijn leven zonder hem al had uitgestippeld, ook al had ik geen idee hoe ik ooit bij hem weg kon komen. Dus ja, het is mogelijk dat ik dit pad zou hebben gevolgd ook als hij niet aan kanker was gestorven. Alleen gebeurde het nu wat eerder. Daardoor kreeg ik de kans om het bedrijf op te bouwen, het te leren kennen, het te koesteren en er samen mee te groeien. Het zou anders zijn geweest als ik had gewacht. En hoe vreselijk het ook mag overkomen, de dood is wel een radicale breuk. Er zijn geen grijze gebieden, geen vaagheden. Het is meer een onbeschreven vel. En daardoor kon ik beter met de eindeloze mogelijkheden omgaan die de eerste paar jaar op mijn pad kwamen. Als hij nog had geleefd, zou ik dit punt niet hebben bereikt.’

Josie drukt op de pauzetoets. Ze is een tikje buiten adem. De dood is een radicale breuk. Ze kijkt naar Walter of het hem is opgevallen, maar hij heeft niets door. Ze drukt op *play* en luistert naar de rest van de podcast. Mari heeft nu drie huizen op verschillende continenten, alle vier haar kinderen werken bij het familiebedrijf en ze is de stichter van de grootste organisatie tegen huiselijk geweld in Groot-Brittannië. Na de podcast blijft Josie even zitten en laat ze alles wat ze over het bijzondere leven van deze vrouw heeft gehoord bezinken. Dan gaat ze terug naar Google en scrolt ze een tijdje door Alix’ foto’s op Instagram. Zoals ze al had verwacht staan er foto’s op van een grote keuken met een kookeiland, roodharige kinderen op winderige stran-

den, uitzichten vanaf Londense wolkenkrabbers, cocktails, katten en schitterende vakanties. Alix' kinderen zien er nog jong uit, ze zijn waarschijnlijk nog geen tien, en Josie vraagt zich af wat Alix al die jaren daarvoor heeft gedaan: wat doe je als je dertig bent en geen kinderen hoeft op te voeden? Wat doe je dan met je tijd?

Ze blijft hangen bij een foto van Alix met haar man. Hij is lang, zelfs vergeleken met Alix, die behoorlijk lang is, en zijn rode bos haar ziet er dankzij een of ander filter nog roder uit dan in het echt. Er staat bij: *Inmiddels vijftien jaar geleden kwam je in mijn leven. Het is niet altijd even gemakkelijk geweest, maar het is wel altijd jij en ik samen geweest, gevolgd door een hele rits hartjes.*

Josie zit op verschillende social media, maar ze post nooit iets. Ze moet er niet aan denken om een foto van Walter en haar op internet te zetten zodat iedereen die kan bekijken en erover kan oordelen. Maar ze vindt het prima dat andere mensen dat wel doen. Ze is een heel goede gluurder. Ze post niks, ze levert nergens commentaar op, ze geeft nooit een like. Ze kijkt alleen maar.

Als Alix zondagochtend wakker wordt is het drukkend warm. Nathan ligt niet haast haar en Alix probeert met de flarden van de avond ervoor een beeld te scheppen. De gastropub, de champagne, de tequila, de wandeling om het park naar huis, pratend tegen de eenden door het hek bij de kinderboerderij, *kwek, kwek*, Nathan die whisky inschenkt, de kat bij haar op schoot, de lucht van de geurstokjes in de wc beneden vermengd met de lucht van haar braaksel, even kijken bij de kinderen, wimpers die de wangetjes aanraken, nachtlampjes, pyjama's, Nathans gezicht naast haar in de spiegel, zijn mond in haar nek, zijn handen om haar heupen, hij heeft zin in seks, BEN JE GEK GEWORDEN OF ZO?,

dan in bed. Maar Nathans kussen is onbeslagen. Hebben ze ruzie gehad? Waar slaapt hij dan?

Ze stapt voorzichtig uit bed en werpt een blik in de aangrenzende badkamer. Daar is hij niet. Ze loopt de trap af naar de hal en hoort haar kinderen. De tv staat aan in de keuken en Eliza ligt met de kat op haar borst op de bank ernaar te kijken. Leon is op zijn laptop bezig. Overblijfselen van het ontbijt liggen overal op de lange roomwitte ontbijtbar.

‘Waar is papa?’

Eliza kijkt haar schouderophalend aan.

‘Waar is papa, Leon?’

Hij zet zijn koptelefoon af en kijkt haar met samengeknepen ogen aan: ‘Hè?’

‘Waar is papa?’

‘Weet ik niet.’

Alix slentert de tuin in. De stapstenen op het terras voelen al warm aan onder haar voeten. Nathan is niet in de schuur en ook niet in de studio. Ze haalt haar telefoon uit haar pyjamazak en belt hem. Hij neemt niet op.

‘Heb je hem vanochtend wel gezien?’ vraagt ze aan Eliza als ze de keuken weer binnenkomt.

‘Nee. Mama?’

‘Ja.’

‘Gaan we straks naar de boekwinkel?’

‘Ja hoor, natuurlijk gaan we daarnaartoe.’

Alix zet koffie en drinkt wat water en eet een geroosterde boterham. Ze weet wat er is gebeurd en ze weet wat ze kan verwachten. De vorige keer is alweer een paar maanden geleden, maar ze weet het nog goed, de gruwelijke, dooretterende ellende. De lol van haar verjaardag is er nu al door verpest.

Terwijl ze haar tweede kopje koffie drinkt schiet haar nog iets over de vorige avond te binnen.

De vrouw in de toiletruimte die tegelijk met haar jarig is. Hoe heette ze ook alweer? Of heeft ze dat niet gezegd?

Ze vraagt zich af wat die vrouw vanochtend aan het doen is. Ze vraagt zich af of haar man ook stilletjes in de nacht is verdwenen, zodat ze in haar eentje wakker werd. Nee, denkt ze, natuurlijk niet. Dat doen andere mannen niet. Alleen die van haar.

Om vier uur 's middags komt hij weer opdagen. Hij heeft nog dezelfde kleren aan als de avond ervoor. Hij loopt in de keuken snel langs haar heen en pakt een cola light uit de koelkast, die hij dorstig opdrinkt.

Alix neemt hem op en wacht tot hij iets zegt.

'Je lag zowat in coma,' zegt hij. 'Ik was nog aan het... stui-teren. Ik moest gewoon...'

'Nog wat drinken?'

'Ja! Nou, nee, want dat had ik hier ook wel kunnen doen. Nee, ik wou er gewoon uit.'

Alix doet haar ogen dicht en ademt diep in. 'We zijn de hele avond uit geweest. De hele avond, van zes tot middernacht. We hebben onze vrienden gezien en zes uur achter elkaar gedronken. We hadden het leuk. We kwamen thuis, jij nam nog een whisky. Maar dat was niet genoeg voor jou?'

'Nee. Want, nou ja... Ik was erg dronken. Ik kon niet helder meer denken. Ik had er gewoon zin in.'

'Waar ben je naartoe gegaan?'

'Naar Soho. Giovanni en Rob waren er ook. Ik heb nog wat met hen gedronken.'

'Tot vier uur 's middags?'

'Ik heb een kamer in een hotel genomen.'

Alix gromt zacht. 'Je geeft liever geld uit aan een hotelkamer dan naar huis te gaan?'

‘Ik was er niet meer toe in staat. Het leek me op dat moment gewoon het beste.’

Hij ziet er vreselijk uit. Ze probeert zich voor te stellen hoe hij midden in de nacht door Soho strompelt terwijl hij de ene borrel na de andere naar binnen giet. Ze probeert zich voor te stellen hoe hij eruit moet hebben gezien toen hij om vier uur ’s ochtends een hotel binnenzwalkte. Zijn rode haar in de war, een kegel van de hele nacht drinken en vet eten, waar de receptioniste de volle laag van krijgt voordat hij zich op het hotelbed laat vallen en hard gaat snurken.

‘Hebben ze je er rond twaalf uur niet uit gegooid?’

Hij wrijft over de peper-en-zoutkleurige stoppels op zijn kin en glimlacht scheef. ‘Ja,’ zegt hij. ‘Ze schijnen een paar keer geprobeerd te hebben om me uit bed te krijgen. Maar ze hebben het eh, uiteindelijk opgegeven en alleen maar gekeken of ik niet... nou ja, dood was.’

Hij grijnst en Alix realiseert zich dat ze er twintig jaar geleden grapjes over zouden hebben gemaakt. Het zou ergens grappig zijn geweest, een volwassen vent die bijna twaalf uur achter elkaar zuipend ronddoelt in Soho en dat er hotelpersoneel zijn kamer in komt omdat ze denken dat hij misschien wel dood is, en dat hij daar dan ligt, ongetwijfeld breeduit en half bloot in bed, zich nergens van bewust, met een zware kater en weerzinwekkend.

Zij zou er toen om hebben gelachen.

Maar nu niet meer.

Niet nu ze vijfenveertig is.

Nu niet.

Nu vindt ze het alleen maar walgelijk.

Josie beluistert die week de bijna dertig afleveringen van Alix’ podcast. Ze hoort verhalen over vrouwen die sterk

weten terug te komen na een hoop ellende: na ziekte, na verkeerde mannen, na armoede, na oorlog, na psychische problemen en na tragische gebeurtenissen. Ze verliezen kinderen, raken lichaamsdelen kwijt, of hun zelfstandigheid. Ze worden geslagen, vernederd en onderdrukt. En dan herpakken ze zich, stuk voor stuk, ze herpakken zich en vinden een doel waarvan ze niet eens wisten dat ze dat hadden. De podcastserie heeft prijzen gewonnen en Josie snapt dat heel goed. De verhalen van de vrouwen zijn inspirerend, maar Alix' aanpak is heel meelevend, intelligent en menselijk; ze kan elk gesprek aangrijpend maken. Josie probeert via internet meer over Alix te weten te komen, maar ze kan maar weinig vinden. Ze is zelden geïnterviewd en als dat al gebeurt laat ze weinig los. Josie neemt aan dat ze zichzelf opgewerkt heeft, dat ze baas is over haar eigen leven. Ze neemt aan dat ze een soortgelijk verhaal te vertellen heeft als de vrouwen die ze interviewt, en Josie fantaseert erover om Alix weer te ontmoeten, dat ze hun eigen leven aan elkaar vertellen, dat Alix op een of andere manier Josie zal bijstaan en haar zal laten zien hoe ze de vrouw kan worden die ze eigenlijk zou moeten zijn.

Op een middag staat er een nieuwe foto van Alix op Instagram. Hij is van het verjaardagsfeestje van een van haar kinderen. Op de ballons staat het getal 11 en de dochter met het rode haar is gekleed als een punk elfje. De vader staat achter haar trots toe te kijken terwijl zij op het punt staat de kaarsjes op een enorme roze taart uit te blazen. Er staan nog meer mensen bij, lachend en hun handen bijna op elkaar voor applaus. Dan zoomt Josie in op iets bekends op de achtergrond. Er staat op het tafeltje achter de groep een schoolfoto van de twee kinderen gekleed in een lichtblauw poloshirt met een donkerblauw logo erop. En dan beseft ze dat de kinderen van Alix Summer naar dezelfde school

gaan als waar Roxy en Erin op hebben gezeten. En ze voelt het plotseling opnieuw, die eigenaardige binding, het gevoel dat iets in het universum Alix Summer en haar samenbrengt. Ze ziet Alix voor zich op het speelplein waar zij zoveel jaar van haar leven heeft gestaan. Dat ze in hetzelfde veel te warme kantoor voor schoolreisjes en het middageten betaalt. Dat ze op dezelfde banken achter in de kleine hal ingeklemd tussen twee andere mensen naar samenkomsten en kerstspellen zit te kijken. Dat ze hetzelfde schooluniform aan de waslijn hangt.

Geboren op dezelfde dag.

In hetzelfde ziekenhuis.

In dezelfde gastropub, op dezelfde tijd, hun vijfenveertigste verjaardag gevierd.

En nu dit weer.

Het moet iets betekenen, daar is ze van overtuigd.